

Перемир'ю потрібен контроль

Зважаючи на те, що нині ОБСЄ є, так би мовити, третейським суддею, що уповноважений слідкувати, як сторони протистояння на Донбасі дотримуються перемир'я і виконують інші домовленості щодо деескалації ситуації наша газета поспілкувалася з прес-секретарем Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ в Україні Майклом Боцюрковим.

4
стор.

На рідній, звільненій землі

За подвигами прикордонників, які в червні 1941-го першими мужньо тримали оборону при нападі гітлерівської орди на Радянський Союз, якось на другий план відійшло те, чим займалися «зелені кашкети» в розпал війни та після неї. Вони виконували функції з охорони тилу. Сучасність змусила нас зазирнути в минуле і згадати функціонал пращурів.

5
стор.

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 36 (5434)

26 вересня 2014 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

Блаженні миротворці

Фото Олега БОЙКА

Ми єдині, ми сильні духом, з нами Господь – цими тезами можна охарактеризувати основні настрої сотень і сотень учасників шостого військового паломництва у Зарваницю. Тут разом ставали до молитви миряни, військові та духівництво. Тут браталися та обіймалися наче рідні прикордонники й гвардійці, міліціонери та військовослужбовці Збройних Сил, ліцеїсти і ветерани силових структур, козаки та бійці добровольчих батальйонів. Цьогорічне паломництво виявилось особливим, адже проходило в країні, в яку фактично прийшла війна. І багато з учасників прощі, а також організаторів – отців-капеланів – знають про збройне протистояння та будні передової з власного досвіду.

7
стор.

ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло
1,53 млн. > **366** тис.
осіб > транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону
35 осіб > з них **10**
незаконних мігрантів

Вилучено
8 од. зброї > **52** од.
боєприпасів

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на
533 тис. грн.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

■ **Дотації на міць кордону**

Кабінет Міністрів України виділив понад 235 млн. гривень на облаштування державного кордону. Про це йдеться в постанові Уряду № 458 від 17 вересня. Кошти будуть виділені зі спеціального фонду державного бюджету за програмою «Реалізація програм допомоги Європейського Союзу», джерелом надходження яких є другий транш угоди про фінансування програми «Підтримка секторальної політики управління кордоном в Україні». Асигнування надійдуть до Міністерства внутрішніх справ за програмою «Матеріально-технічне забезпечення Державної прикордонної служби України та утримання її особового складу». Відповідно до постанови Міністерство внутрішніх справ зобов'язане погодити передачу коштів із Комітетом Верховної Ради з питань бюджету. Після цього Міністерство фінансів має внести відповідні зміни до розпису державного кошторису, а Держказначейство — перерахувати МВС зазначені кошти.

Андрій КУЧЕРОВ

■ **«Дембельські» мобілізованим**

Уряд визначив порядок і умови виплати одноразової грошової допомоги у разі звільнення військовослужбовцям, призваним на військову службу за призовом у зв'язку з мобілізацією. Передбачено, що після демобілізації зазначеним військовослужбовцям виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 4 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний місяць служби, але не менше 25 відсотків місячної суми. Виплати нараховуватимуть за період з дня призову за мобілізацією. Допомога виплачуватиметься з розрахунку місячного грошового забезпечення (без урахування винагород), на яке має право військовослужбовець на день звільнення. Такі виплати здійснюватимуть Міноборони та інші, утворені відповідно до законодавства військові формування й правоохоронні органи за рахунок коштів державного бюджету, передбачених на їх утримання. При цьому у разі звільнення за службовою невідповідністю, з обвинувальним вироком суду тощо допомога не виплачується.

Сергій ПОЛІЩУК

■ **Відкрили Історичний фронт**

Українські історики у відповідь на російську пропаганду створили проект «ЛІКБЕЗ. Історичний фронт» для людей, які шукають надійне джерело компетентної історичної інформації про минуле нашого народу, щоби сформувати свою позицію і мати можливість її обґрунтувати. Розробники сайта пишуть, що на проекті спростували вже більш ніж 50 негативних стереотипів і очевидних спотворень української історії.

Юрій ЗАНОЗ

ПРІОРИТЕТИ ДЕРЖАВИ

Знайти та допомогти кожному

При Адміністрації Президента України створено Координаційний центр з надання допомоги всім постраждалим у зоні АТО та координації міжнародної допомоги для цих цілей.

Андрій ГЕРАСИМКІВ

Зараз у Координаційному центрі активно ведеться робота зі створення бази даних усіх, хто постраждав, загинув чи втратив зв'язок з родичами. Так, нещодавно під головуванням радника Президента Ольги Богомолець відбулося розши-

рене засідання новоутвореної організації, присвячене координації зусиль усіх відомств задля пришвидшення процесу ідентифікації загиблих та пошуку зниклих безвісти у зоні бойових дій. У роботі центру взяли участь уповноважені представники Міністерства оборони України, Генеральної прокуратури, Міністерства внутрішніх справ, Служби безпеки України, Військової прокуратури, Міністерства охорони здоров'я, органів місцевого самоврядування східних регі-

нів держави, судово-медичні експерти та представники волонтерських організацій.

Зокрема, за інформацією заступника голови Дніпропетровської облдержадміністрації Святослава Олійника, на даний час у закладах судово-медичної експертизи чотирьох прилеглих до зони АТО областей перебувають більше тисячі тіл загиблих, 552 з яких наразі не ідентифіковано. Ця проблема потребує негайного вирішення.

«Ми робимо усе необхідне, щоб родичам військовослуж-

бовців, які зникли або загинули в зоні АТО, надати допомогу в пошуку своїх рідних та близьких і пришвидшити процес ідентифікації, встановлення місцезнаходження останків та поховання з військовими почесними всіма українських героїв», — наголосила Ольга Богомолець.

За результатами засідання Координаційного центру прийнято рішення про створення єдиної бази даних ДНК-експертиз, за яку відповідатиме МВС України, що дозволить значно пришвидшити пошук і гарантувати родичам загиблих безоплатне проведення ДНК-експертиз, яке буде профінансовано за рахунок держави.

Крім того, напрацьовано алгоритм дій, який найближчим часом буде доведено до усіх міністерств і відомств, задіяним у процесі розслідування трагедій в зоні АТО, а також органам досудового слідства та волонтерським організаціям, задіяним у пошуку загиблих та безвісти зниклих.

РЕФОРМИ

Чиновників суттєво поменшає

Набула чинності постанова Уряду «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади», покликана скоротити витрати на утримання чиновницького апарату, зменшити корупційний чинник і тиск на бізнес, а також підвищити ефективність системи державного контролю.

Василь ДРОЗДОВ

Коментуючи рішення Кабміну віце-прем'єр-міністр України — міністр регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства Володимир Гройсман зазначив, що урядовці заклали логічну цільову модель системи центральних органів виконавчої влади, що здійснюють контрольно-наглядні повноваження, відповідно до кращих європейських практик. Над цими пропозиціями працювали окрім українських провідних експертів представники Єврокомісії, Світового банку, Міжнародної фінансової корпорації, Американської торгової палати та інших міжнародних організацій. У результаті наша держава поступово перейде до світової практики, коли завдання інспектора — не накладення штрафу, а роз'яснення законодавства для мінімізації ризиків для життя та здоров'я людей.

Так, перший етап реформи передбачає скорочення та оптимізацію центральних органів. Зокрема, з 56 центральних органів влади, що мають контрольні повноваження, залишаться 26 (скорочення — 51%), а з 1032 їх контрольних функцій залишиться 680 (скорочення 34%). Окрім того, відбудеться скорочення штату центральних апаратів контролюючих органів — з 2544 до 1440 (56%).

За словами Володимира Гройсмана, наступним кроком оптимізації має стати підготовка положень про відповідні контрольно-наглядні органи. Для цього будуть створені експертні групи, одним із основних завдань яких буде уникнення дублюючих і надлишкових функцій.

КОМПЕТЕНТНО

безкоштовне одержання ліків за рецептом
 безкоштовний капремонт власних будинків і квартир
 безкоштовне санаторно-курортне лікування
 безкоштовне першочергове зубопротезування
 щорічне медичне обстеження і диспансеризація
 безкоштовний проїзд усіма видами пасажирського транспорту
 дітям можливість вступити до ВНЗ поза конкурсом за рахунок коштів держбюджету
 пенсія від грошового забезпечення загиблого годувальника з 1 січня 2015 р. - 70%
 знизка на оплату послуг ЖКГ за користування житлом і телефоном

Статус та соціальний захист держава гарантує

Враховуючи чисельні звернення громадян, Міністерство соціальної політики поінформувало, що члени сімей військовослужбовців і правоохоронців, які загинули (померли) внаслідок поранення, контузії чи каліцтва, одержаних під час участі в антитерористичній операції, мають право на встановлення статусу особи, на яку поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту».

Світлана ДЕЙЧУК

Для отримання такого статусу та видачі «Посвідчення члена сім'ї загиблого» слід звертатися до органів соціального захисту населення за місцем реєстрації. Членом сімей загиблих учасників АТО необхідно буде представити документи, що підтверджують перебування в зоні

проведення та безпосередню участь загиблого (померлого) в антитерористичній операції та сам факт загибелі, а також документи, які встановлюють причинний зв'язок загибелі (смерті) з виконанням обов'язків військової служби (службових обов'язків), участю в антитерористичній операції. Втім, повний перелік необхідних для цього документів визначатиметься рішеннями місцевих державних адміністрацій.

Водночас щодо надання статусу учасника бойових дій особам, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України і брали безпосередню участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення, Мінісоцполітики звертає увагу, що відповідне рішення приймається спеціальною Міжвідомчою комісією. Її утворює Державна служба у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції із включенням до її складу фахівців Міноборони, МВС, Національної гвардії, СБУ, Служби зовнішньої розвідки, Адміністрації Держприкордонслужби, Адміністрації Держспецзв'язку, Держслужби з надзвичайних ситуацій, Державної пенітенціарної служби та інших військових формувань.

НА КОНТРОЛІ ГОЛОВИ ДПСУ

Керівна підтримка

Голова Держприкордонслужби з когорти тих військових керівників, хто не сидить постійно в кабінетах, а особисто на місцевості перевіряє та організовує службовий процес. Нещодавно керівник відомства знову побував у підрозділах, що стоять на захисті рубежу, по той бік якого – сусід-агресор. Своєю присутністю генерал армії України Микола Литвин підіймає бойовий дух прикордонників, вивчав проблемні питання, вирішення яких потребує його особистого втручання.

Олена ВАВЛОВА

За кілька днів Голова Держприкордонслужби працював у підрозділах, дислокованих у Харківській, Луганській і Донецькій областях. Під час робочої поїздки Микола Литвин заслухав керівників щодо обстановки на ділянках відповідальності, перевіряв, як проходить розгортання передислокованих підрозділів і підготовка до несення служби в умовах похолодання.

Також керівник відомства зустрівся зі звільненими з полону згідно з Мінським протоколом охоронцями рубежів. На долю цих хлопців випали тяжкі

випробування на профпридатність. Адже всі вони до останнього утримували державний кордон, захищаючи його переважно стрілецькою зброєю, розуміючи, що їм протистоїть потужна військова сила. Втім, випробування лише гартують справжніх чоловіків, запевняють прикордонники. Отриманий досвід зміцнив бойовий дух бійців і впевненість у своїх силах – за час полону жоден із них не піддався на провокації, не перейшов на бік терористів та не зрадив присязі.

Спілкуючись з хлопцями, Микола Литвин ретельно проаналізував обставини захоплення у полон та розпитав про те, як із ними поводитися. Голова Держприкордонслужби запев-

Фото Сергій АСТАХОВА

нив визволених прикордонників, що кожен із них отримає необхідну психологічну допомогу та медичну реабілітацію. Також керівник відомства висловив сподівання, що найближчим часом вдасться звільнити ще двох прикордонників, які ще й досі перебувають у полоні бойовиків.

Загартовані службово-бойовими буднями, бійці були по-військовому лаконічні. Можливо, потім, після війни, вони розкажуть про все, що їм довелося пережити. А зараз ці хлопці просто виконують свою чоловічу роботу – найважчу і найпочеснішу – захищають Вітчизну. І коли генерал Армії Микола Литвин поцікавився побутовими питаннями – матеріальним забезпеченням, харчу-

ванням, готовністю до зимової служби у польових умовах, він не почув жодного нарікання. Пройшовши бойове хрещення смертельним вогнем, хлопці менш за все переймаються питаннями побуту. Кажуть, що головне для них – служба.

Усі ці люди, безумовно, заслугують заохочення. Тож обирати найкращих з кращих в кандидати на отримання державних нагород, цінних подарунків, було справою не з легких. За допомогою командирів підрозділів Микола Литвин все ж зібрав кандидатури найбільш достойних. Прізвища героїв, серед яких було чимало мобілізованих, вписували в проект наказу за кілька хвилин до нагородження.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Фото Сергій АСТАХОВА

Героям – не лише слава

Голова Державної прикордонної служби України генерал армії України Микола Литвин і народний депутат України Марія Матіос зустрілися з пораненими у зоні АТО військовослужбовцями, які нині проходять лікування у Центральному клінічному госпіталі ДПСУ.

Фото Валерій ШИПНИК

Андрій ГЕРАСИМКІВ

Під час зустрічі Голова Держприкордонслужби вручив тридцяти двом прикордонникам відзнаки «За мужність в охороні державного кордону» та

цінні подарунки. Ще двоє героїв отримали з рук керівника відомства погони з черговими військовими званнями. Микола Литвин побажав пораненим якнайшвидшого одужання та запевнив, що Держприкордонслужба зробить все можливе для їхнього всебічного соціального

захисту. Зокрема, він наголосив на тому, що прикордонники, які брали участь у бойових діях в зоні АТО та проливали свою кров, захищаючи суверенітет і територіальну цілісність нашої держави, матимуть пріоритетне право вибору подальшого місця служби. Крім того, Голова Служби зазначив, що за вказівкою Президента України Петра Порошенка з 1 вересня на 80% збільшено грошове утримання прикордонників, які беруть участь в АТО, а зарплата усіх інших охоронців рубежу зросла в середньому на 300–500 гривень. Також відомство поновило будівництво для свого персоналу багатоквартирних житлових будинків. У першу чергу в них службові помешкання отримуватимуть саме ті військовослужбовці, які були поранені під час бойових дій на Донбасі. На підтвердження своїх слів генерал армії України Микола Литвин повідомив присутніх, що щойно він разом із народним депутатом України Марією Матіос оглянув квартиру, ключі від якої найближчим часом отримає молодший сержант Юрій Гладченко.

Цей військовослужбовець 2 червня отримав у зоні АТО дуже важке поранення з підствольного гранатомета в область черевної порожнини та спини. Після поранення Юрій перебував у реанімаційному відділенні однієї із луганських лікарень, де йому надали першу невідкладну допомогу, а далі – проходив лікування в Центральному клінічному госпіталі ДПСУ. Зважаючи на критичний стан хлопця, наприкінці червня прикордонника транспортували до клініки в Ізраїлі. За цей час він переніс кілька успішних операцій і пройшов часткову реабілітацію.

Микола Литвин наголосив, що лікування в Ізраїлі Юрія Гладченка здійснено за активного сприяння та фінансової участі народних депутатів України Ярослава Москаленка, Ігоря Єремєєва та Марії Матіос. Тому, користуючись нагодою, він висловив щиру вдячність Марії Василівні за постійну підтримку прикордонників і вручив їй пам'ятну медаль «Чарівна сила України».

У свою чергу, народний депутат України Марія Матіос запевнила прикордонників, що докладе всіх зусиль для подальшої реабілітації постраждалих захисників державного кордону.

– Я хочу, щоби ви знали: є дуже багато людей, зокрема і політиків, які роблять усе можливе і неможливе, аби полегшити ваші страждання, – звернулася до поранених пані Марія. – Ви не повинні відчувати себе забутими чи неповноцінними. Навпаки, ви – герої, яким завжди буде шана і слава! Все буде добре, і дай, Бог, вам здоров'я!

P.S. Коли номер готувався до друку в Україну з лікування повернувся Юрій Гладченко. На Батьківщині хлопця зустрічали не лише представники прикордонного відомства, а й громадських організацій та народний депутат Марія Матіос. Окрім щирих і теплих вітань із благополучним поверненням на рідну землю Юрія чекав і приємний сюрприз. Начальник управління забезпечення діяльності Голови Держприкордонслужби генерал-майор Анатолій Журавель вручив Юрію Гладченку відзнаку «За мужність в охороні державного кордону» та ключі від службової квартири у Києві.

ГАРЯЧІ БУДНІ

«Фокус» з колодами не вдався

«Зелених кашкетів» важко здивувати тим, до яких способів вдаються контрабандисти. Але цього разу на правоохоронців очікував аж занадто несподіваний «сюрприз». Під час оформлення вантажного потяга «Ягодин–Дорохуськ» «зелені кашкети» Луцького загону ретельно оглядали товарні вагони з сосновими колодами. Звичайне дерево, на якому ніде було і очам зачепитися. На це, мабуть, і розраховували контрабандисти. Але прикордонники ефективно використовують на службі надані їм технічні засоби. З їх допомогою вони й «засвітили», що у спеціально зроблених та уміло прихованих отворах дерев'яні колоди були «нафаршировані» сигаретами. Кількість вилученої «начинки» виявилася чималою – 60 тис. пачок.

Олег ЛИЧКОВСЬКИЙ

Гостей уже чекали

Коли правоохоронці відділу «Горонглаб» Мукачівського загону отримали інформацію про можливе порушення державного кордону групою незаконних мігрантів, на місце негайно виїхала спільна група прикордонників і співробітників СБУ в Закарпатській області. Вже невдовзі правоохоронці помітили поблизу державного кордону мікроавтобус «Мерседес», з якого вийшла група невідомих осіб. Вони відразу ж попрямували у бік кордону. Однак міжвідомча група тут же затримала «мандрівників». Семеро громадян Афганістану та одного – Еритреї для з'ясування обставин правопорушення доставили до прикордонного підрозділу. Разом з ними «в гості» запросили і двох українців, які супроводжували нелегалів.

Людмила ТКАЧЕНКО

Джип – не танк, а в рів попався

Ой не на руку контрабандистам інженерні перешкоди на кордоні з Росією! Днями на Сумщині порушник, тікаючи від прикордонників відділу «Середина-Буда» на позашляховику «JEEP» без номерних знаків, опинився у протитанковому рові. В машині залишилося 450 кілограмів м'яса, яке контрабандист не встиг вивантажити. Спільника горе-водія, громадянина України, з іще 250 кілограмами м'яса, розфасованого у 10 коробок, затримали трохи раніше неподалік від лінії держрубежу. Машину та контрабандний товар вилучили й передали у фіскальні та правоохоронні органи. Обставини правопорушення та коло причетних до його організації осіб встановлюються.

Роман ТКАЧ

Перемир'ю потрібен контроль

Після того як учасники контактної групи з врегулювання ситуації на Сході України на виконання Мирного плану Президента нашої держави підписали Мінський протокол, ситуація на Донбасі стала дещо спокійнішою. Так, деякі групи терористів не бажають дотримуватися перемир'я. Так, Росія запускає один за одним каравани контрабандистів і грабіжників на білих «КамАЗах», називаючи їх пафосно – «гуманітарний конвой». Проте значно менше українців стало гинути від куль, мін і снарядів, сотні полонених повернулися до своїх сімей. Але стан виконання сторонами зобов'язань з мирного врегулювання конфлікту потребує контролю.

Олег БОЙКО,
Валентина ЛАЗАРЧУК

Таким, так би мовити, третейським суддею, що уповноважений слідкувати, як сторони протистояння дотримуються перемир'я і виконують інші домовленості щодо деескалації ситуації, є ОБСЄ. Зокрема, пункт другий Мінського протоколу гласить: «Забезпечити моніторинг та верифікацію з боку ОБСЄ режиму незастосування зброї», а пункт четвертий: «Забезпечити постійний моніторинг на українсько-російському державному кордоні та верифікацію з боку ОБСЄ зі створенням зони безпеки у прикордонних районах України і РФ».

Крім того, минулого тижня в Мінську відбулася ще одна зустріч контактної групи. Результатом цього засідання стало прийняття Меморандуму про реалізацію Мінського протоколу. Документом передбачено подальші кроки для деескалації конфлікту. Про конкретні кроки, направлені на мирне врегулювання розповів на брифінгу в Українському кризовому медіа-центрі заступник керівника Інформаційно-аналітичного центру РНБО Володимир Полевий. Серед них, зокрема, зупинення підрозділів і військових формувань сторін на лінії їх зіткнення станом на 19 вересня, заборона застосування усіх видів озброєння та ведення наступальних дій. Також Меморандумом передбачено створення демілітаризованої зони, тобто відведення засобів ураження калібром понад 100 мм на відстань їх максимальної дальності стрільби від лінії зіткнення при цьому не менше 15 км з кожної сторони, а артилерійських систем калібру – понад 100 м. Заборонено встановлення нових мінно-вибухових інженерних загороджень по кордонах Зони безпеки, а раніше встановлені мінно-вибухові загородження у Зоні безпеки мають бути зняті.

З моменту ухвалення Меморандуму польоти бойової авіації, іноземних літальних апаратів за виключенням апаратів ОБСЄ над Зоною безпеки заборонено. За моніторингу ОБСЄ має здійснюватися виведення усіх іноземних збройних формувань, військової техніки, бойовиків і найманців з території України, а також реалізація інших домовленостей, передбачених Меморандумом.

Зважаючи на одну з ключових ролей ОБСЄ у мирному вирішенні конфлікту на Донбасі, наша газета поспілкувалася з прес-секретарем Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ в Україні Майклом Боцюрковим.

– *Пане Майкла, один із пунктів «Мінського протоколу» передбачає забезпечення постійного моніторингу на українсько-російському державному кордоні та верифікацію зі сторони ОБСЄ зі створенням зони безпеки в прикордонних районах України і РФ. Яким чином ОБСЄ буде реалізовувати зазначену функцію?*

– Що стосується самого кордону, є окрема Спостережна моніторингова місія, що, власне, й спостерігає за всіма прикордонними об'єктами – пунктами пропуску тощо. Так, наприклад, останні декілька тижнів там перебуває група з 16 осіб. Вона, зокрема, доповідала і про так званий російський конвой з гуманітарною допомогою.

У цілому ж нині на Сході перебуває 80 спостерігачів ОБСЄ. Проте зовсім скоро ця цифра значно зросте. Плануємо збільшити її до 500 по всій території України. Звісно ж, це дасть нам додаткові можливості слідкувати за об-

становкою не лише в гарячих точках у східній Україні, але й безпосередньо на самому кордоні.

– *Розкажіть, будь ласка, якими методами Місія здійснює моніторинг за ситуацією на українсько-російському кордоні?*

– Наразі ще зарано говорити про розгортання представників ОБСЄ на кордоні України з Росією на постійній основі. Як уже говорилося, час від часу наші спостерігачі прибувають на кордон, доповідаючи в основному про наслідки обстрілів на певній ділянці. Варто зауважити, що існують також суттєві обмеження щодо того, як часто ми можемо проводити моніторинг ділянки кордону, наскільки близько ми можемо підходити до тих чи інших об'єктів. І, знову ж таки, через часті обстріли ми далеко не завжди маємо можливість здійснювати моніторинг того сегменту, який плануємо.

– *У ЗМІ з'являлася інформація про наміри ОБСЄ закупити безпілотні літальні апарати для моніторингу кордону з Росією. Чи є уже інформація, що це будуть за «дрони» і коли розпочнеться їх застосування?*

– Ми нині у процесі отримання безпілотних літальних апаратів, проте це досить тривалий процес. Адже нам потрібні ще й фахівці, котрі проінструктують, як користуватися цією технікою. Але ми зараз посилено працюємо над отриманням спеціальної техніки.

Наразі плануємо одержати 2 багатоцільові безпілотні апарати. З їх допомогою вже за декілька тижнів ми зможемо проводити моніторинг з повітря. Ми дуже сподіваємося на таке поповнення, оскільки зможемо отримувати тривалу живу картинку. Така техніка суттєво допомагатиме нам відслідковувати ситуацію і при цьому не піддавати ризику життя та здоров'я експертів Місії.

Крім цього, можна точно сказати, що для технічного підкріплення роботи Місії нам знадобляться бронемашини. Такий транспорт потрібен для переміщення наших спостерігачів через різні райони Сходу України. Бо незалежно де проходитиме лінія безпеки, одна з наших головних вимог – це безперешкодний доступ та гарантування безпеки наших спостерігачів під час виконання ними своїх завдань. На цьому ми зосереджуємо увагу усіх сторін конфлікту.

– *Спостерігачі від ОБСЄ працюють в Україні вже більше півроку. Як змінився підхід до виконання завдань?*

– Звісно, за ці 6 місяців ми стали свідками того, як криваво розвивався конфлікт. Адже коли ми тільки

прибули, то документували щось на кшталт захоплення адміністративних будівель, розгортання блокпостів тощо. Потім ми вже засвідчували присутність на території України важкої техніки та озброєння. І це була доволі тривожна тенденція. Протягом останніх декількох днів стало значно спокійніше. Але важко зараз говорити, наскільки це стабільно.

Варто нагадати, що в процесі роботи моніторингової місії часто виникали різні складнощі та перепони. Так, наших людей викрадали. Вони понад місяць перебували в ув'язненні. У ситуації довкола катастрофи з літаком Малайзійських авіаліній, в якій загинули сотні невинних людей, спостерігачі від ОБСЄ приклали дуже багато зусиль, аби попрацювати на місці падіння авіасудна. Тижнів зо два тому ми мали неприємний інцидент, коли дві наші машини потрапили під обстріл. Одну машину було настільки понівечено, що спостерігачам довелося її просто покинути. Тому нам доводилося враховувати всі ризики і обирати методи, які б дозволяли ефективно виконувати свої функції.

– *Ваша Місія відслідковує лише хід конфлікту чи і його наслідки, зокрема – гуманітарні?*

– І наслідки теж. Через конфлікт суттєво змінилася гуманітарна ситуація на Сході України. Наші спостерігачі відзначали, як погіршилися умови проживання жителів Луганської та Донецької областей. Люди по декілька тижнів існували без елементарних необхідних умов – води, тепла, газу та світла.

Ми доповідали також про тисячі вимушених біженців. Багато з них з часом будуть повертатися додому, а повертатися насправді ще немає куди. Попереду велика робота – відбудова інфраструктури. Крім того, щоб повернутися до звичного життя на цих територіях людям потрібно бути впевненими у тому, що це буде безпечно.

– *Розкажіть, як працюють спостерігачі у гарячих точках нашої країни? Вони діють за якимось узгодженим планом, чи в залежності від обстановки?*

– Так, є плани, графіки. Але, як ви самі прекрасно розумієте, корективи вносять обстріли. Зазвичай у нас 6-8 спостерігачів вирушають на певну ділянку на 2-ох машинах. Звичайно, екіпіруються вони відповідно – бронжилети, каски тощо. Все залежить від конкретної ділянки роботи.

– *Чи веде ОБСЄ діалог з так званими ДНР і ЛНР, з яких питань і чи мають можливість експерти ОБСЄ працювати на територіях, підконтрольних цим організаціям?*

– Звичайно, ми ведемо діалог з усіма сторонами протистояння. В Донецьку, скажімо, весь діалог зводився до обговорення допуску нашої групи на місце авіакатастрофи. Ми постійно змушені вести переговори, уточнюючи коли і де патрулюватимуть наші машини. Це робиться з метою уникнення будь-яких проблем у майбутньому. Ведення діалогу з представниками усіх сторін передбачено нашим мандатом і є вимогою для успішного виконання нашої місії.

– *А чи є якісь організаційні чи інші проблеми для моніторингу кордону, спричинені українською стороною?*

– Ні, таких проблем немає. Єдине, що заважає нам виконувати свою роботу, – це обстріли.

– *Які тенденції спостерігає ОБСЄ після «режиму припинення вогню»: виведення чи введення військової техніки, переміщення російських військових чи представників незаконних збройних формувань через кордон?*

– Сьогодні ми бачимо деяке покращення ситуації на Сході України, проте я б не радив робити передчасних висновків. Як свідчить досвід, усе може змінитися за один день. Але сподіваємося на мирне вирішення конфлікту.

– *Дякуємо за компетентні відповіді та Вашу роботу.* ■

Володимир ПАТОЛА

СЛІДАМИ ВІЙНИ

Вже зараз у Слов'янську та Краматорську безліч міських об'єктів розфарбовано у синьо-жовті кольори, а значна частина населення зустрічає українських військових з неприхованою радістю. Тим не менше, щоб люди отямилися від жахів війни, необхідно забезпечити спокій і стабільність там, де донедавна гриміли бої й куди досі долинає відлуння артилерійських розривів, клекіт кулеметів і автоматних черг. За таких обставин, зрештою, як і за будь-яких інших, спокій прикордонникам тільки сниться.

Оперативно-військовий відділ (ОВВ) Держприкордонслужби України з місцем дислокації в місті Краматорськ — один з новостворених підрозділів, покликаних захищати спокій громадян, забезпечувати надійний тил силам АТО і, зрештою, мир, а не «перемир'я на користь ворога». У склад відділу входять кілька оперативно-бойових прикордонних комендатур з окремими пунктами дислокації та одна резервна, яка разом з особовим складом управління ОВВ зможе посилити певну ділянку чи надати належну підтримку підрозділам Збройних Сил та Нацгвардії України.

Днями, під час зустрічі з особовим складом новоствореного ОВВ Голова Держприкордонслужби генерал армії України Микола Литвин і начальник Східного регіонального управління генерал-майор Олександр Бінковський, у підпорядкування якого переходить підрозділ, наголосили на важливості завдань, які виконує оперативно-військовий відділ.

ВЕЛИКА СПРАВА — ПОЧАТИ

Першим важко завжди, особливо якщо мова йде про прикордонників, які прибули для розгортання нового підрозділу. Під потреби оперативно-військового відділу було безкоштовно надано достатньо просторе приміщення в хорошому стані з окремою територією, яке належало одному з місцевих підприємств і тривалий час перебувало на консервації. І хоча прикордонники вже звикли завжди тримати на поготові разом зі штатною зброєю туристичне спорядження, яке дозволяє жити за необхідності просто неба, допомога та спеціалісти, надані підприємством для швидшої «реанімації» приміщення, стали як ніколи доречними. Звичайно, не можна було забувати, що у місті велися бойові дії, тож першими до приміщення увійшли сапери. На радість прикордонників, сюрпризів не виявлено.

Перші 2–3 дні після прибуття описати важко. До сухих пайків військовослужбовцям не звикати, а от відсутність можливості повноцінно помитися і випрати одяг створювала значний дискомфорт. Питна вода — на вагу золота, адже привезти її з собою особливо багато неможливо, а на який період доведеться «розтягувати» використання — невідомо. Саме тому першопрохідці почали з вирішення питання відновлення роботи сис-

теми водопостачання та сантехніки. Взятися за це з прикордонною ґрунтовністю та старанністю, тож вже на третій день перебування в Краматорську прикордонники мали не лише воду, а й особливу, як для військових і зовсім незвичну в бойових умовах розкіш — гарячий душ. Приміщення (вже сам факт його наявності — величезна радість) — з цілими вікнами, хоча на літтарних стовпах і видно сліди осколків, а на дорозі, біля залитих свіжим

периметру, а також для розпалювання польової кухні, що після дводенного виживання на сухому пайку стала особливою радістю.

Прикордонники завжди відзначалися не лише дружнім колективом, а й особливою працьовитістю, різносторонністю розвитку, здатністю знайти для будь-якої роботи спеціаліста у своєму колективі, який знає справу та вміє робити її добре. Це стосувалося всіх, починаючи від пова-

ленька, але надзвичайно важлива деталь. Зрештою, неважливих деталей тут не буває.

Робота по облаштуванню нових підрозділів чи не найбільш трудомістка. Важко переоцінити роботу керівництва та колективу новоствореного відділу, але по факту паралельно зі службовими завданнями, які необхідно виконувати, за лічені дні налагоджено систему безпеки, тепле харчування персоналу, систему водопостачання, відновлено сантехніку, створено повноцінний медичний пункт, налагоджено взаємодію з представниками силових структур, місцевих органів управління, громадськістю міста, проведено перші заняття з бойової підготовки. Хлопці почувалися втомленими, але задоволеними. Найкращою ж нагородою за важку копітку роботи стали слова вдячності бойових товаришів, які після виснажливого 2–3-добового автомобільного маршу разом з озброєнням та технікою тепер мали можливість переночувати «з комфортом» у вже облаштованому містечку оперативно-військового відділу.

МИРОТВОРЦІ В ЗЕЛЕНИХ БЕРЕТАХ

Військовослужбовцям Держприкордонслужби і в мирний час властива необхідність діяти в небезпечних, часто екстремальних обставинах, завжди бути готовими до відбиття можливого збройного нападу і в той же час виявляти особливу витримку, демонструвати високу культуру та ввічливість у спілкуванні. Особливо актуально це зараз у середовищі, де людей після пережитого жаху нерідко лякає один вигляд зброї та військового спорядження. Варто зазначити, що перші співрозмовники з числа мешканців містечка зустріли прикордонників привітно, оцінюючи їхню присутність як запоруку своєї безпеки. В той же час терористи і зараз, незважаючи на перемир'я, намагаються будь-що завдати удару українським військовослужбовцям, представникам правоохоронних органів. При цьому вони не гребують ані використанням української символіки для маскування свого пересування, ані можливістю прикритися цивільним населенням.

По суті, прикордонникам дуже знадобиться досвід військовослужбовців, які раніше брали участь у миротворчих місіях, адже і специфіка, і характер оперативно-службової діяльності, і сама її суть дуже близькі до умов виконання завдань у складі миротворчих контингентів. Як би не прикро було боротися з наслідками війни на своїй території, як би не важко було в ході становлення підрозділів та їх оперативно-службової діяльності, а забезпечення миру на своїй землі і безпеки своїх співгромадян — найпочесніше завдання для будь-якого військовослужбовця. Громадськість реагує відповідно. Постійно звертаються з пропозиціями надати допомогу волонтери, радо ідуть назустріч представники місцевих органів влади. Але найбільше зраділи прикордонники подарованим малюнками учнів 2 класу місцевої школи ім. Костюкової. У них дітками з притаманною безпосередністю писали про перемогу та мир в Україні. А вустами дитини, як відомо, говорить істина!

На рідній, звільненій землі

Фото Сергій АСТАХОВА

У багатьох держав для прикордонників при військових конфліктах визначається роль силової структури, яка забезпечує спокій і порядок у прифронтовій зоні, в населених пунктах, що недавно були окуповані ворогом, здійснює контрдиверсійну діяльність. За подвигами прикордонників, які в червні 1941-го першими мужньо тримали оборону при нападі гітлерівської орди на Радянський Союз, якось на другий план відійшло те, чим займалися «зелені кашкети» в розпал війни та після неї. Вони виконували функції з охорони тилу. Сучасність змусила нас зазирнути в минуле і згадати функціонал пращурів.

асфальтом вибоїн — характерні «зморшки», які свідчать про попадання снаряда. Тим не менше, відсутність активного використання будівлі протягом 5 років безслідною не залишилася — на підлогах шар вапна, що повільно обсипалося зі стін навпіл з пилюкою.

Зовнішня огорожа була з широкими проломами, а територія помережена стежками — результат звички місцевих мешканців «зрізати» дорогу та ходити навпростець. Сад багатий, але недоглянутий. Знадобилися лічені дні, щоби відмити внутрішні приміщення, розчистити сад, привести до пристойного вигляду територію навколо. Волонтери позичили прикордонникам бензопилу, тож сухі гілки та висохлі дерева стали гарним матеріалом, щоб повністю перекрити пробоїни

ра, який з нехитрого проднабору на штатному обладнанні зумів готувати настільки майстерно, що навіть «перловка», яка вважається далеко не найкращим символом строкової служби, виявилася не просто їстівною, а навіть смачною.

У прикордонних колективах ніхто не цурається роботи. «Товаришу підполковник, а Ви випадково не працювали електриком до військової служби», — запитую інструктора, бойового офіцера, який уміло «приводить до тям» електричні схеми зовнішнього освітлення, заляпані вапном при автоматичній побілці років п'ять тому. «Ні — відповідає він — життя свого часу навчило». Освітлення в нічний час — це безпека, гарна допомога військовослужбовцям, які несуть чергову службу, а в даних умовах — життя людей. Ще одна

ФОТОФАКТ

Із Заходу на Схід

Володимир ШЕРЕМЕТ

Зі Львівщини на Схід України почали відправлятися оперативно-бойові прикордонні комендатури. Ці новоутворені підрозділи укомплектовані мобілізованими та добровольцями, а керівництво здійснюють офіцери. Усі військовослужбовці на

100 відсотків забезпечені засобами захисту, теплим одягом та озброєнням. По місцю прибуття охоронці кордону отримують важке озброєння.

Загалом на західному кордоні створено 6 оперативно-бойових комендатур загальною чисельністю більше тисячі прикордонників.

Протягом двох місяців прикордонники проходили вишкіл на полігонах під керівництвом офіцерів, котрі вже побували у зоні АТО.

За покликом серця

Зупинившись квітневого ранку біля воріт військової частини, що на вулиці Приморській в Одесі, Олексій Романенко згадав, як колись майже з таким же хвилюючим передчуттям невідомого він, першокласник, стояв перед воротами Посольської школи в Гавані, на Острові Свободи. Тоді батьки Олексія за угодою надання дружньої допомоги молодій Кубинській Республіці працювали в складі групи радянських фахівців: батько – інженер, мати – медик. А тепер він, уже дорослим і вчора мобілізованим на службу, мав стати моряком-прикордонником.

Наталя ГУМЕНЮК

Як чудернацько сплелися спода, поняття та його власне світосприйняття!

Далекого 1982 року він, семирічним хлопчиком, чітко вже знав, що треба добре й дуже багато чого навчитися, аби сповнилася заповітна мрія – стати моряком, та не простим, а справжнім капітаном. Ця мрія народилася там – на Кубі, під плескіт океанських хвиль, овіяна настоящим на тропічному сонці бризом. А здійснитися їй довелося лише за десять років у стінах Одеської морської академії, коли Олексій одягнув фланку курсанта електромеханічного факультету, а вже за п'ять років отримав диплом спеціаліста з відзнакою.

Як справжній чоловік він вважав обов'язковим додатком до диплома військовий квиток, який отримав із записом про оволодіння військовим фахом командира ракетно-артилерійської та мінно-торпедної бойових частин військового корабля та звання «лейтенант запасу». Ось тільки не думав, що доведеться на практиці довести здатність та вміння успішно реалізувати ці знання.

По-одеськи, напередодні 1 квітня директору крїюнгової компанії – успішному бізнесменові, батьку, чоловіку – йому принесли призовну повістку. Добре розуміючи становище, що склалося на сході країни, потребу в його

знаннях та вміннях, Олексій Романенко, прихопивши першоквітневий оптимізм одесита та надію на все добре прибув до Одеського загону Морської охорони. Того ж дня лейтенанта запасу Романенка зарахували до військової частини і призначили на посаду командира катера Морської охорони сучасної модифікації типу «Орлан».

Служба з охорони та захисту державного кордону новими рядками поповнила біографію Олексія Романенка. Народжений у місті Лева, змалечку закоханий в Україну, він і до цього з притаманним йому завзяттям прагнув удосконалити свою професійну майстерність, стати висококласним фахівцем морської справи. Після закінчення з відзнакою Одеської морської академії, з головою поринув у роботу. Більше десяти років присвятив торговому флоту, де безпосередньо ходив у рейси на судах танкерного флоту. Його знали як спеціаліста новаторського напрямку, впроваджувача всього прогресивного у морських перевезеннях.

– Я задоволений тим, що мені довелося пройти всі сходи становлення морського фахівця, – каже Олексій. – Адже з моря добре бачилися мені усі недоробки берегових служб, тож шукав ефективних шляхів вирішення проблем. А повертаючись до роботи у складі екіпажу, власноруч «підтягував» проблеми взаємодії з берегом.

Небайдужість, відповідальність за доручену справу, неабиякі

організаторські та керівні здібності, постійне прагнення до самовдосконалення професійного розвитку були логічним підґрунтям життєвого досягнення Олексія Романенка – 2007 року він очолив велику крїюнгову компанію.

І тут такий крутий поворот долі... Він – у бойових лавах охоронців державного кордону. Але «морського вовка» різкі зміни зовсім не злякали. Олексій Романенко упевнено та цілеспрямовано приступив до виконання своїх обов'язків військового. Як командир катера він почуває себе комфортно, оскільки досвід та знань морської справи вистачає. Правда, трохи незвичним був військовий аспект організації повсякденної діяльності. Однак для людини чіткої внутрішньої дисципліни та організованості статутні військові порядки близькі на підсвідомому рівні.

Робота у крїюнговій компанії з добору екіпажів на судна закордонного плавання навчила його дуже добре розбиратися в людях. Уміє Олексій Романенко бачити їхні прагнення, життєві цілі, пріоритети, здібності та схильності. Новітній катер типу «Орлан», який на початку березня цього року був виведений з окупованого Росіянами Криму, недораховував 50 відсотків екіпажу. Тож крім командира під час весняної мобілізації на катер прийшло ще 5 резервістів. Досвідчений фахівець, він добре знає сильні й слабкі сторони своїх підлеглих, чітко,

аргументовано й вичерпно дає характеристику кожному із них. Багато хто із новачків, дійсно, хоче й надалі залишатися на службі. Є й такі, що тривалий час шукали свого місця в житті, навіть не здогадувалися, що справжнє їхнє покликання – служба в Морській охороні. І багато в чому тут заслуга командира, який правильним словом, чіткою організацією, обґрунтованими вимогами, а головне – особистим прикладом переконує підлеглих, що справа, яку довірила їм сьогодні держава, – надзвичайно відповідальна, почесна та гідна справжніх патріотів.

Олексій Романенко звик шукати й знаходити шляхи ефективного вирішення виявленої проблеми. Відчувши на собі особливості служби мобілізованих, він вже має план удосконалення цієї системи: підготовка військовозобов'язаних та офіцерів запасу в державі має бути регулярною. Наприклад, один раз на три роки вони повинні проходити обов'язкові справжні, ефективні тренувальні збори. Військовий

резерв треба тримати в тонусі, – ось чого навчило нас лише сьогодні.

Олексій не є професійним військовим, але коли над країною нависла загроза і в його вміннях, навичках, досвіді виникла потреба державного рівня, без вагань став її захисником. Нині своїм обов'язком він вважає службу з охорони морських кордонів і виконувати її так, як звик робити все в житті – на відмінно.

Командування загону, врахувавши командирський хист, високу фаховість й організаторський талант та надвисоку виконавську дисципліну офіцера, без розглянуло питання про підвищення резервіста Романенка на посаду дивізіонного артилериста дивізіону катерів Морської охорони. Не так давно він отримав військове звання старшого лейтенанта.

Особиста кар'єра колишнього директора крїюнгової компанії Олексія Романенка, овіяна морським бризом, повниться новим змістом. Заслугуючи шани у кожного з нас. ■

Михайло Рибак і його «рятівна колісниця»

Кордон для Михайла Рибак – це щось своє, близьке й рідне його серцю. Тут, у прикордонному селі Річки Жовківського району, що на Львівщині, пройшли його безтурботні дитячі роки. У прикордонні він закінчив середню школу-інтернат імені Героя Радянського Союзу Федора Моріна, а затим став навчатися водійської справи. 2007 року Михайло Степанович влаштовується на роботу до Львівського прикордонного загону на посаду водія.

Ярослава МЕЛЬНИК

Маючи необхідну професійну підготовку, він швидко зарекомендував себе як один із кращих водіїв військової частини: його авто завжди перебувало у справному стані, з готовністю виїхати на будь-яку ділянку кордону. У своїй роботі Михайло Степанович вирізнявся знаннями і практичними навичками з будови, ремонту та експлуатації автомобільної техніки. Коли товариші шофери зверталися за його допомогою під час ремонту автомобілів, він усе це робив залюбки. Тож, оцінюючи професійні та людські якості водія Михайла Рибак, у колективі «зелених кашкетів» дійшли до однієї спільної думки – Степанович є порядною, чесною й відповідальною людиною.

Згодом зримо і чи не найкраще проявилася ще одна позитивна риса водія – його відданість кордону. Коли військовослужбовці Львівського загону готувалися до виїзду на схід країни для охорони та оборони небезпечних ділянок державного рубежу, Михайло Степанович як ніхто доклав власних зусиль, щоб своєчасно забезпечити ремонт 7-ми одиниць техніки та підготувати її до використання в бойових умовах. Коли ж стали формувати

оперативно-бойову прикордонну заставу Львівського загону і з'явилася необхідність поповнити водійський склад, Михайло Рибак сам зголосився їхати разом з прикордонниками, з якими так поєднала його життєва доля.

З 29 червня по 13 серпня нинішнього року він самовіддано виконував свої обов'язки водія у зоні АТО. Доставка продуктів і боеприпасів у місця дислокації оперативно-бойового підрозділу – це було його першочерговим завданням. Завдяки власній мужності, незважаючи на постійні обстріли місцевості водій Михайло Рибак із найскладніших ситуацій завжди виходив переможцем. Під час ведення бойових дій персоналом прикордонної застави він, проявивши рішучість, вивіз 11 поранених військовослужбовців із зони вогневих ударів противника. На його рахунок – доставка необхідного майна для облаштування п'яти блокпостів. Тут, у місцях розташування прикордонників, він, цивільна людина, був своїм серед своїх, неодноразово ніс чергування разом з військовослужбовцями, надаючи їм практичну допомогу як у перевезенні персоналу, вантажів, так і в облаштуванні нових місць несення служби.

На війні, як відомо, не завжди вдається все передбачити. Так сталося і того дня, коли наші бійці потрапили у надзвичайно складне, здавалося б непоправне становище. Під час виходу з можливого оточення бойовиками, керуючи автомобілем МАЗ, хоробрий водій, ризикуючи власним життям, врятував 32 військовослужбовці Збройних Сил України та Державної прикордонної служби. Він вивіз їх з території шквального обстрілу та через населений пункт Сонячне живими й неушкодженими доставив до Бердянська. За особисту мужність і самовідданість у бойових діях в зоні АТО Рибак Михайло Степанович командуванням військової частини представлений до нагородження державною відзнакою України.

Ось такий він, дуже скромний і водночас героїчний наш прикордонний водій! ■

Олег БОЙКО

Село Зарваниця, що на Тернопільщині, — місцина особлива й чудотворна ще з 1240 року. Саме тоді, тікаючи з обложеного монголами Києва, монах, до якого уві сні явилася Матір Божа, знайшов тут дивовижне зцілення ран, вмившись у струмку. Цей струмок б'є з-під землі й нині. Його води наповнюють купіль святої Анни, де можна оздоровитися, скупавшись у цілющій воді, температура якої круглий рік +4°C.

Утоплене в долині село наповнює благодійна тиша, яку гармонічно заповнюють церковні співи. Таке враження, що душевний спокій тут повністю огортає людину, змушуючи забути про все мирське, буденне. Навіть поява на вулицях величезної кількості паломників не принесла якоїсь суєти.

Загальні заходи 6-го військового паломництва розпочалися у парафіяльній церкві Пресвятої Трійці молебнем до Пресвятої Богородиці. Загалом у ці дні до Богоматері молилися дуже багато, адже так само, як Діва Марія пережила смерть свого сина, так нині Україна переживає смерті своїх найкращих синів. І як Син Божий смертю здолав, так і герої України, які ціною життя відстоювали Батьківщину, знайшли життя вічне. Адже наш народ каже «Герої не вмирають», а сьома заповідь блаженств гласить: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться».

Потім величезний живий ланцюг з одягнутих у камуфляжі чи парадні однострої людей, над якими здіймалися хоругви та військові знамена, пройшов селом до відкритої каплиці зі стелею

рони його від зла, вбережи від усяких небезпек. Допоможи йому завжди пам'ятати, що ми його любимо і чекаємо. А ще просимо тебе, Мамо, про мир для нашого народу, — промовила молитву дитина за свого батька-воїна.

У другій половині дня відбулася хресна дорога. Кожен капелан проповідував під час однієї з 14 стацій (етапів хресної ходи), а військовослужбовці позмінно несли дорогою дерев'яного хреста, постійно згадуючи про воїнів, які зі зброєю в руках нині захищають мир на сході нашої країни. А особливо молилися за героїв, які відійшли у Вічність.

Блаженні миротворці

Ми єдині, ми сильні духом, з нами Господь — цими тезами можна охарактеризувати основні настрої сотень і сотень учасників шостого військового паломництва у Зарваницю. Тут разом ставали до молитви миряни, військові та духовництво. Тут браталися та обіймалися наче рідні прикордонники й гвардійці, міліціонери та військовослужбовці Збройних Сил, ліцеїсти і ветерани силових структур, козаки та бійці добровільних батальйонів. Цьогорічне паломництво виявилось особливим, адже проходило в країні, в яку фактично прийшла війна. І багато з учасників прощі, а також організаторів — отців-капеланів — знають про збройне протистояння та будні передової з власного досвіду.

Богоматері. Біля неї відбулася спільна молитва і офіційне відкриття паломництва. Молилися священнослужителі й військові, медики та журналісти.

— Пресвята Богородице, Пречиста Діво Зарваницька, я, вірний син мого народу та відданий захисник моєї Вітчизни, представник великого воїнства рідної української землі із синівською любов'ю складаю Тобі мою щиру молитву від імені усіх тих, хто зі зброєю в руках стоїть сьогодні на захисті миру та квітучого майбутнього нашої Батьківщини, — лунала молитва військовослужбовця під час відкриття паломництва.

— Мамо Маріє, молюся сьогодні до тебе за мого батька: хо-

— Геройство не починається зі смерті і не закінчується смертю. Дай Боже, щоб наші герої поверталися з поля бою зі щитом, а не на щиті, — проповідав капелан, який постійно спілкується з учасниками АТО. Довелося йому і відспівувати загиблих героїв.

— Жоден похорон не обійшовся мені без того душевного болю, хоч нікого з тих, кого я ховав, я особисто не знав і жодного дня з ним не спілкувався, але я відчував ніби втратив рідну людину й інші це відчували також, — поділився своїм сприйняттям священник.

Почувши щирі молитви воїнства, надвечір небо над Зарваницею розридалося — почалася злива. Паломники під дощем

відстояли поминальну літургію, а ті хто мав парасолі чи дощовики долучилися до походу зі свічками. З пізнього вечора до ночі біля собору Зарваницької Матері Божої проходив духовно-патріотичний концерт. У ньому брали участь ансамбль «Українські барви», гурт «Немо» та аматорський колектив ветеранів війни в Афганістані «Долг».

Другий, заключний день паломництва розпочався архірейською Божественною Літургією. Під час богослужіння отці-капелани просто неба проводили таїнство сповіді з усіма бажаючими. Під час проповіді керівник Департаменту Патріаршої Курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України єпископ Михайл Колтун пригадав про недавню зустріч у Римі військових капеланів з усього світу на відзначення 100-ліття від початку Першої світової війни. Душпастирі згадували усіх загиблих у всіх війнах. Особливо Папа Римський Франциск згадував Україну, де зріє загроза початку третьої світової війни, яка може бути відвернена миром Божим. Символічно — стосовно до ситуації між Україною та Росією свою проповідь Папа пов'язав з читанням Старого Завіту, у якому йшлося про підступне вбивство Каїном свого брата Авеля.

У Римі Папа Франциск дав кожному капелану запалену свічку, щоб нести світло Боже у війська, у народ, а також нести кожному з нас. У Зарваниці владика Михайл передав лампадку, запалену від папського вогню представникам всіх силових структур України. З числа прикордонників лампадку отримав молодший сержант Михайло Шермет з Кінологічного навчального центру. Ми поцікавилися, куди відправилася свічка з папським вогнем і з'ясували, що її доставили у капличку біля частини, настоятель якої — отець Роман — одночасно є душпастирем прикордонників.

Загалом серед паломників було чимало прикордонників із різних куточків України. І в цей час їм було за що і за кого просити Бога. Скажімо, Михайло Шермет сам з Донеччини — з міста Красний Лиман. Він молився за своїх рідних і близьких, за всіх військовослужбовців.

Товариш Михайла — Олександр Сліпцов — служив у відділі «Білолуцьк» Луганського загону. «З початком конфлікту на Сході, — розповідає Саша, — на посилення нашого відділу прибули піхотинці з Дніпропетровська. Ми товаришували. Потім їх перекинули під Донецьк, а згодом я дізнався, що там вони майже всі загинули». За спасіння їхніх душ і молився під час паломництва Саша.

Під завершення паломництва капелани випустили в небо двох білих голубів миру. Всі, хто посповідався, прийняли причастя. Присутні заспівали Державний Гімн України та церковний гімн «Боже великий єдиний, нам Україну храни».

На наше прохання владика Михайл дав своє благословення та напуття воїнам-прикордонникам:

«Сьогодні ми всі переживаємо за цілісність нашої Батьківщини, за її недоторканність, за її священні кордони. І ми сьогодні молимося за нашу Державу, щоб ніяка ворожа сила не торкалася наших синів і дочок, наших родин. Ми не просто переживаємо, але й докладаємо нашими молитвами, нашими жертвами, терпінням і покаванням. Це наша духовна зброя, яка перевершує силу військової зброї».

Я бажаю усім нашим прикордонникам сили духу, відваги, любові до свого народу, бо весь цей мирний люд, якого нікому більше захищати, чекає від вас неабиякої відваги і рішучості.

Ми сьогодні переймаємося тим, щоби впровадити в наше життя Бога. З його благословенням, з його силою передавати світло Господне, щоб ми мали орієнтир куди йти. Це світло — то є правда, то є чесність, мужність, любов, справедливість, це є священний обов'язок усіх, хто покликаний в житті служити ближньому».

Я всім вам бажаю того християнського окрилення в житті, щоб ви мали кого оберігати, як оберігати, щоб ваше служіння принесло благословенний плід для нашого народу. Щоб ми в історії нашої могли згадувати ці буремні часи, які завдяки вам приведуть нас до щасливої, тихої і мирної пристані нашого життя».

МИСТЕЦЬКА ПІДТРИМКА

Коли зірки співають – недуги відступають

Днями пацієнти та персонал Центрального клінічного госпіталю ДПСУ щиро раділи зустрічі зі знаменитими й улюбленими багатьма естрадними зірками – Іриною Білик та Гариком Кричевським.

Фото Валерія ОЛІШКА

Тетяна ФІЛІПЕНКО

Вони завітали до прикордонників за власною ініціативою, бо хотіли під час неформального концерту подарувати приємне спілкування та можливість хоча б на кілька миттєвостей забути про проблеми й швидше одужати. Як зізналася Ірина Білик, вона приїхала в госпіталь і тому, що в неї багато друзів-прикордонників. Деяких, на жаль, немає вже в живих. Якраз на цій війні вони пішли з життя і про них залишилися найтепліші спогади. Ірина розповіла, як випадково зустрілася з Гариком Кричевським і коли проговорилася, що їде провідувати прикордонників, він збен-тежився: «Білик, ти що?! І без мене?!».

Під час концерту в актовій залі панувала тепла та дружня атмосфера. Запальна Ірина Білик у супроводі свого друга гітариста Ореста виконувала кращі хіти, жартуючи з публікою, яка, у свою чергу, дружно підспівувала «Горо-

бину червону», «Сніг», «Світанок», «Ми будемо разом» та інші. А потім на сцену вийшов медик у минулому, а зараз виконавець шансону Гарік Кричевський, теж піднімаючи настрій зали «Кияночкою», «Синім вечором», «Мій номер 245» та іншими піснями. «Ви робите велику справу – спасібі вам за це! Живіть 245 років!», – побажав він загалу.

Із присутніми Ірина Білик радо ділилася своїми враженнями: «Вирішила приїхати до вас, бо вже була у військовому госпіталі й після того виступу був дуже гарний настрій і у хлопців, і в мене. Про цю зустріч залишилися найтепліші враження. Я навіть думаю, що ті артисти, які не беруть участі в таких благодійних акціях, дуже багато втрачають, тому що ви теж заряджаєте нас своєю енергією, своїми теплими посмішками. Слава Богу, що ви живі, а ми живі – завдяки вам».

Після концерту усі охочі мали змогу зфотографуватися з улюбленими співаками, а артисти були щасливі від того, що бачили сяючі очі шанувальників. ■

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Плач матері

Андрічку, синочку дороженький,
А ми то думали: «А, може, помилились?»
Від звістки чорної світ почорнів усенький,
А ми ж за тебе день і ніч молились.

Бо ми тебе із татом народили
Для радості, любові і для щастя.
Я не кляню, але хай до могили
Тим людям злим за весь мій біль воздасться.

Себе я ці два місяці картаю
І думаю: яка ж моя провина?
Більш материнської любові я не знаю,
Який це жах – хоронить мати сина...

Тебе колись під серцем я носила,
Народжувала з болями в двобої,

Пам'яті Андрія Повстюка, славучанина,
учасника АТО, загиблого 19.06.2014 року

Не знала, що знайдеться вража сила,
Що роз'єднає нас навік з тобою.

Нічого вже не можемо ми змінити,
Бо перед смертю ми усі безсилі.
Тепер без тебе треба вчитись жити,
Та тільки де для цього взяти сили?

Тебе Славути нині хоронила,
Рясним дощем ридала за тобою,
І небо плакало, і Україна мила,
Ї усю ти захищав собою.

Ридаєм ми, брати твої, дружина,
І донечка вже татка не зустріне...
Сьогодні ще одного свого сина
Навіки схоронила Україна.

Надія ПАСІЧНИК

ПРО ПРИСВОЄННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЗВАНЬ

від 18 вересня 2014 року №801-ос
по Адміністрації Державної прикордонної
служби України

полковник
підполковнику **БОДНАРЮКУ Івану Тарасовичу**
капітан 1 рангу
капітану 2 рангу **ХМАРІ Олегу В'ячеславовичу**
по Західному регіональному управлінню
Державної прикордонної служби України
підполковник
майору **СОКОЛОВСЬКОМУ Сергію**
Леонідовичу
майору **ЮРЧАКУ Сергію Івановичу**

від 19 вересня 2014 року №805-ос
по Окремому відділу внутрішньої безпеки
по Східному регіональному управлінню
Державної прикордонної служби України

полковник
підполковнику **КОЦЮРБИ**
Анатолію Олексійовичу

22 вересня 2014 року №812-ос
по Азово-Чорноморському РУ Державної
прикордонної служби України
капітан 1 рангу
капітану 2 рангу **НИКОЛАЄНКУ**
Олександровичу Віталійовичу
підполковник
майору **ВОІНСЬКОМУ Сергію Івановичу**

від 24 вересня 2014 року №818-ос
по Південному регіональному управлінню ДПСУ
підполковник
майору **КУЛИКУ Володимирі Олександровичу**
Управління кадрів АДПСУ

СЛУЖБА РОЗШУКУ ДІТЕЙ Магнолії-ТВ

Маркіян Купранець
Львівська область.
Допоможіть знайти 17-річного Маркіяна Купранця!

29 серпня 2014 року хлопець пішов з дому в Академію Сухопутних військ та додому досі не повернувся. Де Маркіян зараз – невідомо.

Прикмети юнака: 168-170 см на зріст, світло-русяве волосся.

Одяг: чорні футболка, штани та кросівки.

0-800-50-14-14
дзвінки зі стаціонарних телефонів **БЕЗКОШТОВНІ**
www.detipoisk.com

НА ЗЛОБУ ДНЯ

МЗС РФ висловив стурбованість у зв'язку з тим, що під час навчань у Львівській області війська НАТО можуть заблукати і опинитися на Донбасі.

Фабрика ФСБ почала випускати трьохспальні ліжка "Путін з нами" з уже вбудованими "жучками". Володимир Путін особисто почує проблему кожного росіянина.

Голова Кримського окупаційного виборчого повідомила, що станом на 12.00 порушень на виборах не помічено. Виборців теж...

Самооборона Сибірської Народної Республіки вирішила формувати китайські батальйони народного ополчення – компактні мобільні підрозділи по 500 тисяч осіб у кожному.

У Держдумі Російської Федерації дуже стурбовані тим, що українська прикордонна стіна заважатиме тваринам. Наприклад, вовки щороку взимку мігрують з території

Росії до Приазов'я. Що ж, на це даємо роз'яснення: не вовки, а шакали, і не взимку, а восени.

Армія ДНР Київського району Донецька веде кровопролитні бої з армією ДНР Кірово-ського району. Верховні головнокомандувачі армії ДНР Ленінського, Куйбишевського і Ворошиловського районів Донецька зібралися на східняк і вирішують, до кого з пацанів приєднається...

У Росії терплять крах усі турфірми, окрім однієї, яка забезпечує путівками військових, котрі бажать провести відпустку в Донбасі.

Російські лозунги як результат економічних санкцій щодо РФ:

– Хто спить і бачить фуагру, той РПЦ не по нутру.

– Сьогодні вип'єш кока-колу, а завтра прогуляєш школу.

– З'їси сьогодні ти Біг Мак, а завтра перейдеши на мак.

ПРО ЖИТТЯ ДЕРЖАВНОГО РУБЕЖУ
компетентно,
яскраво,
цікаво всім

читайте у газеті
«Прикордонник України»
та журналі «Кордон», передплата
на які не закінчується ніколи

Передплатний індекс:
газети – 61023, журналу – 43736

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

**ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ**

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Олег БОЙКО

Заступник головного
редактора **Костянтин
ПЯСЕЦЬКИЙ**

Черговий по номеру
Андрій ГЕРАСИМІВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 37238
Наклад: 5250 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися
у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства
Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат,
власних назв та інших відомостей несуть автори
публікацій, а рекламної інформації – рекламода-
вець. Редакція не листується з читачами. Редакція
може не поділяти точку зору автора. Рукописи
не повертаються і не рецензуються. Редакція
залишає за собою право редагувати матеріали.
При використанні наших публікацій посилання на
газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтінська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net